

[Freddy Madsen.]

Men det har været meget, meget svært at få at vide, hvad den lange sigt var, om det var nogle uger, nogle måneder eller nogle år, der var tale om. Det vil sige, at det, der er talt for, var, at der enten skulle være langt mere omfattende besparelser på finansloven eller øgede skatter eller afgifter. De partier, som har talt for de øgede besparelser, har ikke haft held til det ved afstemningerne.

Tilbage står så det spørgsmål, om vi i kølvandet på denne vedtagelse af finanslovsforslaget inden for en overskuelig periode må forvente nye skatter eller afgifter. Dette spørgsmål er særlig aktuelt, fordi arbejdsmarkedets parter just nu har et mæglingforslag til afgørelse, og de har et berettiget krav, ikke mindst fra arbejdernes side, på at få at vide, om de planer, som nogle har om en momsforhøjelse inden for de nærmeste uger eller måneder, også kommer til at slå til.

Der er ingen tvivl om den hensigt, som de borgerlige partier her i salen har. Når man ser de udtalelser, hr. Christophersen har givet til Politiken i går, går de jo klart i retning af, at nu må der en stramning til. Det samme bliver jo meget klart udtrykt af hr. Brusvang, der rent ud siger, at nu må vi have en momsforhøjelse. Men finansministeren ved jo nu i fuldt omfang, hvad der er sket også igennem vedtagelsen af de ændringsforslag, som han har fået gennemført nu. Derfor vil jeg gerne have et helt klart svar fra finansministeren: vil han herfra afgive en erklæring om, at man i det kommende år, sådan som det har været forudsætningen både i de løfter, man har afgivet til arbejdsmarkedet, og i det finanslovsforslag, der nu skal vedtages, ikke vil gennemføre nye afgiftsforhøjelser eller en ny momsforhøjelse? Jeg føler mig overbevist om, at det svar, som her afgives, vil være af overordentlig interesse for de arbejdere, der nu afgiver deres stemme om mæglingforslaget.

En anden af de sider, som har overordentlig interesse også nu, er spørgsmålet om den såkaldte indkomstpølse. Hr. Erling Olsen sagde i sin tale, at denne indkomstpølse må føres videre. Sandheden er jo også, at når det drejer sig om arbejderne, tjenestemændene og funktionærerne, har det ikke manglet på handlekraft hos regeringen og folketingsflertallet, som nu trækker løsninger ned over hovedet på dem, løsninger, der har til formål at indskrænke de-

res indkomster til de 2 pct. eller til de 6 pct., som der er tale om.

Hr. Erling Olsen sagde, at det naturligvis også måtte gælde andre befolkningsgrupper, men det var, ligesom der hos hr. Erling Olsen manglede nogle anvisninger på, hvordan det skulle gøres. Der blev talt lidt om en stramning af pris- og avanceloven, og vi ved alle, hvor ringe virkning det har. Det gamle og efterhånden lidt luftige spøgelse, der hedder ØD, blev også trukket frem i arenaen og luftet en gang, men ellers var der jo ikke noget. Det, der er helt afgørende, er, om regeringen virkelig vil gribe ind over for de øvrige grupper i samfundet, som selv under krisen har beriget sig.

Det er spørgsmålet, om man vil gribe ind imod spekulatørene i jord og fast ejendom. Det er spørgsmålet, om man vil beskære de fortjenester, der opnås af de store foretagender. Det er der jo brug for. Jeg står her med et tilfældigt udpluk af 10 store foretagender, der indtil nu har opgivet deres regnskabsmæssige resultater for 1976. De repræsenterer forskellige brancher, men selv i det udprægede krisear 1976 har profitten været helt i top. Det drejer sig om ØK, Texaco, Thrige-Titan, Novo, NKT, Faxe Kalkbrud, DLG, Det Danske Mælke-Compagni, Hastrup's Fabrikker og Carl Aller. Disse selskaber har haft en stigning i nettooverskuddet fra 255 mill. kr. i 1975 til 490 mill. kr. i 1976, eller næsten en fordobling. Det er disse erhverv, man taler så kærligt om. Det er om dem, man hævder, at hvis man bare ville lette deres kår, så ville det også gavne beskæftigelsen.

Lad mig nævne et enkelt eksempel. Olieselskabet Texaco havde i 1976 et faktureret salg på over 2 mia. kr. og et nettoresultat på 25 mill. kr. Det betaler overhovedet ingen skat til den danske stat. Men i 1976 har Texaco samtidig afskediget 125 medarbejdere eller 14 pct. Alligevel kommer hr. Christophersen og hr. Hagen Hagensen og forklarer os, at bare vi ville gavne de selskaber, så ville vi også lette på beskæftigelsesproblemet. Det passer jo bare ikke. Spørgsmålet for os er derfor, om regeringen deler de anskuelser, som her kommer til udtryk fra de borgerlige partier, eller om man endelig vil gøre noget for at gribe ind over for de profitere, der her opnås. Det er det, som nu interesserer i den foreliggende situation.

Med beklagelse må vi konstatere, at den finanslov, der nu bliver resultatet, på ingen måde